Viorel Pahomi

Ora 5

1.

Tot ce se poate spune despre timp, este că el nu există.
Lasă-mă.
Timpul este doar o unealtă, pe care şi-a inventat-o omul...
Lasă-mă.
Da, şi-a inventat-o, ca să-i fie mai uşor să existe, să se controleze pe sine şi pe cei din jur.
Lasă-mă.
Omul are nevoie de trecut ca să-şi justifice greşelile.
Lasă-măăăă!
De viitor, ca faptele lui din prezent să aibă un sens.
Lasă-mă! Lasă-mă!
Iar de prezent...
Lasssss
...

2.

Dimineţile de vară sunt cele mai plăcute. Atunci cînd nu-ţi este nici frig, nici cald. Pe la ora 05.00 este o temperatură aproape perfectă. Ceva mai joasă decît a organismului uman şi numai bună pentru a deschide ochii cu optimism. Poate azi nu va fi foarte cald. Poate...
Pe naiba!
La 11.00 deja simţi primele picături de transpiraţie pe tîmple şi pe burtă. La 12.00 nu poţi nicidecum inspira suficient aer, iar după 13.00 începe coşmarul.

3.

Dimineţile de vară sunt cele mai plăcute. Atunci cînd nu-ţi este nici frig, nici cald. Pe la ora 05.00 este o temperatură aproape perfectă. Ceva mai joasă decît a organismului uman şi numai bună pentru a deschide ochii cu optimism. Îi deschizi. Şi nu poţi să te bucuri de aceste cîteva clipe de linişte, lene şi optimism, pentru că sună telefonul. Mama. Mama. Mama.
Mama n-a avut nimic imporatant de zis. Ţi-a reamintit că este mama ta şi are dreptul să te sune oricît de des vrea. Apoi ţi-a spus că trebuie să-ţi iai pastilele. Apoi că trebuie să

mănînci bine, această frază fiind însoţită de cîteva reţete culinare. Apoi ţi-a spus că te iubeşte şi că o să vă vedeţi în curînd. Tot.
Şi pentru asta ţi-a stricat plăcerea de a savura dimineaţa în linişte. Dar, mă rog, a vrut şi ea să-şi strecoare prezenţa obligatorie în ziua ta într-un moment cît mai plăcut.
Pentru că ea ştie. Ştie că n-o să-i poţi spune nimic rău.
Pentru că e bine. E ora 05.28 şi tu ai deschis ochii în cel mai optimist moment al zilei. Primul.
Momentul în care speri. Poate azi nu va fi foarte cald. Poate...

4.

Trăim în secolul XXI. Dar oamenii încă sunt schematizaţi şi supuşi dogmelor. Cuvintele ca PASIUNE, DURERE sau ASPIRAŢIE au cam dispărut din limbaj.
Triumful vieţii în eternitate.
Raţiune şi iubire.
Adevăr şi dreptate.
Cer înstelat.
Toate astea se pomenesc azi numai în amintirile despre Shakespeare sau Dante. Clasicism. Renaştere.
Azi avem alte cuvinte.
Invariabil.
Incontestabil.
Metaforă.
Situaţie morală.
Liberă arbitrare.
TV (de la Terapie Vizuală).
Personalitate.
Hipnoză.
Valoare.
Heroină.
Valeriană.
Xanax.
Edificiu.
Am uitat de soare, de revistă, de ţigară şi de telefonul mobil. Îl ascult pe tipul ăsta şi mă gîndesc că are dreptate. Apoi mă întreb ce-o fi pierdut el aici, ce caută pe o bancă cu mine şi cum naiba am început noi să discutăm. Cum?

Mă uit la el. Un tip obişnuit, îmbrăcat în pantaloni scurţi, un tricou roşu pe care scrie „Scarface” shi ghete. Tuns scurt. Nu cred să aibă mai mult de 20 de ani. E proaspăt ras şi miroase a săpun ieftin. Îmi cere o ţigară.
Poftim.
Bun.
Dar totuşi... Cine este?
Îl întreb. „Tu cine eşti?”, zic.
Zîmbeşte discret apoi pufneşte în rîs. Rîde. Rîd şi eu. Rîdem amîndoi.
E vesel.
- Hai să-ţi arăt ceva.
- Ce?
- Ai să vezi. E aici, aproape...

5.

Nu prea obişnuiesc să beau. Pot să beau o bere cînd ies undeva sau 50 de grame de coniac atunci cînd mă simt foarte bine sau cînd mă simt foarte rău.
Acum, însă nu beau deloc pentru că iau psihotrope.
Totuşi, am impresia că sunt beat. E cam întuneric în jur, mult zgomot şi multă lume. Caut să dau de cineva cunoscut şi nu găsesc.
Ştiu. Petrecere. Îmi plac petrecerile. Dar cum am ajuns eu aici şi cine sunt toţi oamenii ăştia?
Cînd eşti beat capacităţile senzitive scad. Dar eu simt o mînă la mine pe picior.
O fată.
Blondă.
Nu-mi plac blondele.
Mă sărută pe obraz. Apoi pe ureche. Apoi în ureche. E bine.
Altcineva ma ciupeşte de umăr. Tipul renascentist din parc îmi întinde o ţigară. Bună idee.
Stranie ţigară.
Stai un pic, doar nu e...
Iarbă? Nu! Nu fumez iarbă. N-am facut-o niciodată şi nici nu sunt tentat. Din contra, simt că am băut cam mult şi cred că cel mai bine ar fi să merg acasă.
Mă roagă să încerc.
Apoi mă imploră.
Apoi mă impune.
Refuz.
Blonda îşi dezlipeşte buzele lipicioase de pe gîtul meu şi ia ţigara. Trage un fum. Mai trage unul. Transmite ţigara mai departe şi mă priveşte în ochi. Apoi mă sărută pe buze. Eu

deschid gura şi simt un curent de aer cald în plămîni şi în stomac. Mă trec fiorii. Ea îşi dezlipeşte buzele de ale mele, eu expir.
Fum.
Iarbă.
Blonda dracului.
Nu-mi vine să cred că am fumat iarbă. Blonda se ridică, mai trage un fum şi vine înapoi. Iar se întinde spre buze. Vreau să mă împotrivesc. Dar de ce nu pot?
Acelaşi curent cald. E fum. De data aceasta inspir adînc şi trimit fumul peste tot. Am impresia că plămînii mei au devenit de două ori mai mari. Expir şi mă fac tot mai mic şi mai mic.
Blonda ia ţigara şi mi-o da mie. Am luat-o şi am tras un fum. Binevol. Apoi încă unul. Nu e chiar atît de rău. Cît de rău poate fi? Că doar nu e cine ştie ce. Nişte iarbă amărîtă. Nu mai ştiu dacă e de la alcool sau de la iarbă, dar încep să mă simt tot mai straniu. Blonda mi se aşează pe picioare cu faţa spre mine, mă apucă de urechi şi mă trage la ea. Sărut. Sărută bine fata asta. Ştiam că iarba scade apetitul sexual.
Straniu...
Eu mă simt tot mai excitat. Verde. Cafeniu. Zgomot. Plastic. Argint. Negru. Lemn. Sex...

6.

Prima este gloria lui Dumnezeu.
Cea de-a doua este mînia sa.
Cea de-a treia, marea cantitate de spermă.
Cea de-a patra, mica cantitate de spermă.
Cea de-a cincea, imaginaţia.
Cea de-a şasea, îngustimea sau micimea matricei.
Cea de-a şaptea felul de a se aşeza indecent al mamei.
Cea de-a opta, în urma căderii sau loviturii date în pîntecele femeii gravide.
Cea de-a noua, în urma maladilor ereditare sau accidentale.
Cea de-a zecea, prin stricarea sau infectarea spermei.
Cea de-a unsprezecea, prin mistuirea sau amestecarea ei.
Cea de-a douăsprezecea, prin faptele unor imbecili de la spital.
Cea de-a treisprezecea, prin intermediul demonilor sau al diavolilor.
Prostii.
- Vrei să spui că un călugăr conceput dintr-o cantitate mare de spermă, dar care crede în Dumnezeu este un monstru, iar un pedofil, care violează copii de pînă la zece ani, apoi îi taie şi-i împrăştie prin păduri, dar este conceput dintr-o cantitate medie de spermă şi nu are treabă cu Dumnezeu, este un înger.

Şi apoi, cine poate să spună cînd sperma e multă sau cînd e puţină?
- Sunt nişte chestii spuse de Ambroise Pare, nu de mine. Nu am spus că sunt de acord. E o teorie.
- Tîmpită teorie.
Imaginaţia.
Ce ştie el despre imaginaţie? Ce ştie el despre femei, mai ales despre cele gravide? Ce ştie el despre Dumnezeu?
- Vrei un fum?
Nu...
- Da!

7.

Phenozepam-ul este un sedativ uşor. Calmant. Medicul mi-a zis să iau cîte una în fiecare seara.
I-am explicat că nu e bine să-l ia, dar nu m-a ascultat. A înghiţit cinci pastile şi pretinde că se simte bine.
Îmi scoate tricoul şi mă sărută pe piept. E pe jumătate adormită. Buzele ei amorţite se mişcă corespunzător cu relieful abdomenului meu.
E draguţă. Are ochi verzi. Sîni mici. Voce subţire.
Îmi place.
E nebunatică şi totuşi reuşeşte să fie tandră cu mine. E blondă.
Nu-mi plac blondele.

8.

Mama mea e genul de femeie cu picioarele adînc înfipte în solul realităţii, care îşi atinge scopurile în viaţă doar prin forţele proprii. Soţ nu a avut niciodată, cariera era mai importantă.
Apoi am apărut eu.
Mama ştie cum să mă facă să mă simt bine.
Ştie de ce am nevoie.
Ştie mai bine ca mine unde şi cînd trebuie să mă aflu.
Ea ştie cel mai bine cum trebuie să procedez ca să fiu, cum spune ea, fericit.
Cel puţin aşa crede ea...
Azi mi-a adus plăcinte şi portocale.
În frigider este salată şi ruladă de pui.
De asta am eu nevoie azi ca să fiu fericit.

Mama.
Salata e bună cînd e poaspătă. Dacă a stat în frigider cîteva ore, nu mai e la fel.
Rulada de pui e cu ciuperci, iar mie nu-mi plac ciupercile. Mama ştie asta.
Mama.
Am să mănînc plăcinte.
- Rulada asta e chiar foarte gustoasă. Gustă măcar.
- E cu ciuperci.
- Da...
- Nu-mi plac ciupercile.
- Nici blondele nu-ţi plac.
- Nu.
- Atunci cum explici relaţia dintre noi?
- Relaţia? Care relaţie? Nu e nici o relaţie. Suntem doi tineri care petrec timpul împreună.
- Şi totuşi eu rămîn a fi blondă.
- Da...
- Păi explică.
- Ce?
- De ce îţi petreci timpul cu o blondă, dacă zici că nu-ţi plac?
- Îmi placi.
- Nu eu, blondele.
- Blondele în general nu-mi plac. Tu îmi placi.
Excepţia confirmă regula.
- Deci nu-ţi plac ciupercile în general, dar poate că o sa-ţi placă rulada cu ciuperci făcută de mama ta.
Blondele.
Mama.

9.

Îmi place ploaia. Mai cu seamă ploile de vară. Vara ploile sunt calde şi după ploaie întotdeauna apare un curcubeu.
Mie nu-mi place curcubeul.
Îmi place ploaia.
Aici, în jurul havuzului, de regulă, este multă lume. Acum nu e nimeni. M-am întins pe margine şi am închis ochii.
Daca aş face o fotografie acum ai zice că e un cadru dintr-un film american undergorund despre greutăţile adolescenţilor anxioşi cu probleme de autoidentificare.
Nu-mi pasă.

La ciocnirea picăturilor de ploaie cu trupul meu, se naşte o uşoară stare de amorţire.
E ca un masaj.
Am băut iar. Mult.
Dar e în regulă, de vreme ca nu mai iau pastile de ceva timp. Am încetat să le iau, că tot nu mă ajută cu nimic.
Alcool.
Nu mai beau.
Alcool.
Trebuie s-o rup cu alcoolul, cu iarba şi cu blondele.
Gata.
Alcool.
Ultima înghiţitură şi gata. Am terminat.
Alcool.
Sticla. Am dat-o gata. Era mai mult de o înghiţitura acolo. Dar nu mai contează. A fost pentru ultima oară.
Alcool.
Gata cu prostiile. Sus. Acasă. Ajunge.
Nu.
Nu trebuia să mă ridic, îmi vine să vomit.
Alcool.
Mai bine mă întind înapoi.
Era mai lată marginea asta.
Alcool.
Nu pot deschide ochii, sunt cu faţa în sus. Plouă.
Mai bine mă întorc.
E al naibii de lunecoasă marmura asta.
Drace!!!

10.

Vecina mea. A murit.
Avea peste şaizeci şi era alcoolică, dădea multe bătăi de cap, dar mie îmi era milă de ea.
Mă ruga uneori să merg la magazin să-i cumpăr vodkă.
Odată am stat la ea şi am fumat o ţigară. Mi-a propus să stau cu ea la masă, dar am refuzat.
Avea casa plină de gîndaci. Plină.
Daca deschideai uşa de la bucătărie, îţi cădeau în cap vreo zece.
Greaţă.

Nu puteam să mănînc la o masă pe care umblă gîndacii ca la ei acasă.
Mă mir cum n-au mîncat-o de vie.
A murit oricum.
Era beată şi a căzut de pe scări.
Tragic.
Păcat.

11.

Tipul ăsta nu se îmbată niciodată?
Eu abia de-mi mai ţin capul în poziţie verticală, iar el încă e treaz.
Sunt paranoic sau el şi cu blonda mea îşi zîmbesc prea mult azi?
Oare s-o fi culcat şi el cu ea?
Dacă da, atunci poate el e mai bun?
Dacă da, atunci de ce ea se culcă cu mine şi nu cu el?
Sau poate se culcă şi cu el?
Nu.
Nu trebuie să mai beau, îmi umplu capul cu tot felul de prostii.
Iarbă.
Fum.
Alcool.
Fum.
Iarbă.
Totul în jur e de o culoare superbă.
Totul.
Părul ei e mai blond ca niciodată. Buzele mai moi ca niciodată.
Nu mai are răbdare. Mă dezbracă.
Cîte mîini are ea? Trei? Patru? Cinci?
Ce caută EL aici?
Iarbă. Fum. Alcool. Plastic. Verde. Lemn. Cauciuc. Apă. Gravitaţie. Durere. Alcool. Fum. Iarbă.

12.

Ti-ai dori uneori să fii canibal, nu atât din plăcerea de a-l devora pe cutare sau cutare, cât din aceea de a-l vomita.
Emil Cioran.
Îmi place Emil Cioran.
E ca un fel de reflexie a ego-ului meu, aruncată într-o fîntînă demult părăsită.

O minge.
Din acelea ieftine, de care nu te desparţi niciodată.
Pentru că ţi le-a făcut tata cadou cînd ai împlinit şase ani.
Tata.
Tata. Tata. Tata.
Zici aşa de multe ori, după care înţelegi că tu n-ai avut niciodată tată.
Şi nici minge.
Respectiv.

13.

Azi o doamnă din autobus mi-a zis că oamenii nu mai sunt ca pe vremuri.
Eram beat.
A zis că, pe vremuri, se ajuta om cu om.
Şi era altfel.
Era mai uşor, parcă...
Alcool.
Chiar şi în cele mai grele şi mai disperate situaţii, ştiai că poţi bate la o uşă de unde vei primi ceva, fie şi o bucăţică de pîine sau un cuvînt de bine.
Alcool.
Apoi a scăpat o lacrimă.
Apoi a zis că lumea de azi e rea.
Că fiecare trăieşte numai pentru dînsul şi nu-i pasă nici măcar de familie.
Alcool.
Mi-a întins un ziar cu un articol, care se numea „Mama şi-a ucis în bătăi feciorul!”.
Mi-a povestit.
Băiatul luase 100 de lei de la maică-sa din geantă şi a dispărut. A doua zi dimineaţa mama l-a găsit la o margine de drum, beat mort. L-a dus acasa, l-a legat de pat şi l-a bătut. Apoi a plecat şi l-a lăsat acolo. Cînd s-a întors, băiatul era mort.
Îl chema Vitalie.
Avea 12 ani.
12 ani.
Pe naiba.
Atît costă azi viaţa unui copil de 12 ani.
100 de lei.
6 euro.
Băiatul era beat.
Iar mă-sa o scorpie.

Era unicul ei copil, iar ea nu avea nici cea mai mică părere de rău.
„Pentru mine 100 de lei sunt bani.”
Aşa scria în ziar.
12 ani.
6 euro.
Alcool.
Mama. Mamă. O mamă. Două mame. Mămica. Mami. Trei mame.
Alcool.
Iarbă?
...

14.

6 euro.
Atît costă viaţa unui om.
Atăt costă o doză sănătoasă de iarbă.
Am început să dau bani pe iarbă.
Primele semne ale dependenţei.
Coniac ieftin.
Contrafăcut.
Iarbă.
Cărbune activat.
Festal.
Ferolex.
Iar coniac.
Iarbă.
Pîine şi pate de curcan.
Iar coniac.
Iar iarbă.
Două pastile de Vitamina C 500mg.
O ţigară cu tutun.
Încă două de Vitamina C.
Cafettin, 2 pastile.
Cafea solubilă.
Iar iarbă.
Imediat după, o ţigară cu tutun.
Tradiţie.
Superstiţie.

Muniţie.
Poliţie.
Petiţie.
Coaliţie.
Dicţie.
Mi-au amorţit complet degetele, nu mai simt nimic. Propriul meu corp îmi este atît de străin, încît am impresia că m-am reîncarnat.
Am impresia că-mi cad urechile.
Dar, stai o clipă.
Chiar îmi cad.
Urechile mele! Se delipesc. Se descompun.
Valeriană.

15.

Mă ustură faţa.
Mă ustură de mă-ndoaie.
Aşternutul e ud leaorcă şi perna roşie. Sînge? De unde sînge? Ce fel de sînge?
Mă ustură faţa.
Mă ustură de mă-ndoaie.
E 07.15.
Se încălzeşte.
Picăturile de transpiraţie de pe faţa mea frig.
Temperatura unei picături de transpiraţie variază între 15 şi 25 grade.
Maxim 30.
De ce ale mele ard de parcă ar avea 2000?
Mă ustură faţa.
Mă ustură de mă-ndoaie.
Deschizi uşa la baie.
Te uiţi în oglindă.
Nu.
Nu. Nu. Nu.
Nu se poate.
Doamne, nu!
Lacrimi.
Dicţie.
Tonul vocii coboară.
Intensitatea creşte.

Nu.
Doamne, NU!

16.

12 euro.
Atît dai pe iarbă.
O consumi.
Fără alcool.
Iarbă.
Apoi tutun.
Tradiţie.
Lumea se schimbă văzînd cu ochii.
Apoi te întinzi în pat.
Stai cu ochii deschişi şi o vezi pe vecina ta. E foarte hazlie, dar parcă murise.
Are o sticlă de vodcă în mînă şi-ţi propune să iei o înghiţitură.
Tu îi explici că ai fumat puţină iarbă şi nu prea eşti în stare să bei.
Mai ales vodcă.
Mai ales vodcă ieftină.
S-a terminat cu tine, băiete.
Eşti pierdut.
Vorbeşti cu vecina ta, care e moartă demult şi are casa plină de gîndaci.
Ea se supără că o refuzi. Nici să mănînci cu ea n-ai vrut...
Îi explici că nu puteai mînca acolo, pentru că ea avea acolo mulţi gîndaci. Iar tu nu suporţi gîndacii.
Fobie.
Ea bagă mîna într-un buzunar şi scote de acolo un gîndac.
Fobie.
În următoarea clipă din buzunarele ei încep să iasă zeci, sute de gîndaci, care îţi invadează spaţiul şi vin spre tine.
Ţipi.
Urli.
Tonul vocii coboară.
Intensitatea creşte.
Fobie.
Ţi se urcă pe picioare cu viteza luminii. Începi să tremuri.
Fobie.
Strigi cît de tare poţi.

Gîndacii vin şi vin.
Te zbaţi, dar nu reuşeşti să scapi de ei.
Îţi intră în pijama.
În chiloţi.
Se urcă.
Fobie.
Simţi că nu mai ai aer.
Urli cît te ţine gura.
Gîndacii au ajuns pe gît.
Te sufocă.
Găseşti puterea să te ridici în picioare.
Între timp ei ţi-au intrat în gură şi în nas. Su urcă pe frunte, intră în urechi.
Fobie.
Începi să-ţi dai palme.
Îi apuci cu mîinile, dar nimic.
Uiţi că este faţa ta şi începi să dai cu mîinile peste ea, rozi cu ungiile peste tot, te arunci pe jos, iar te ridici.
Îţi dai palme.
Iar te zgîrii.
Fobie.
Îţi intră în ureche.
Bagi un deget şi îi striveşti, iar ei rămîn acolo.
Ai închis ochii.
Unul s-a dus în stomac.
Ai închis şi gura ca să nu-i înghiţi.
Îţi vine să vomiţi.
Fobie.
Iar palme.
Te dezbraci.
Urli cu gura închisă.
Ameţeşti.
Fobie.
Cazi.
Fobie.
...
Dimineaţă.
Soare.
Optimism.

E 07.15.
Te ustură faţa.
Te ustură de te-ndoaie.

17.

Psihotrope.
Mama.
Mi-a adus apă plată, banane şi ciorapi albi.
Pretinde că mă iubeşte.
Chiar mă iubeşte.
M-a purtat nouă luni sub inimă. Apoi eu m-am născut de 0,98 kg. Nici un medic nu-mi dădea şanse de supravieţuire. De viaţă, de fapt.
Mama, însă, mă iubea încă de pe atunci şi a sperat.
Optimism.
Şi am trăit.
M-a ţinut în braţe tot timpul. M-a adormit cu cîntece şi îmi dădea o lingură, cu care să mă joc.
Apoi mi-a dat o maşină roşie de mărimea capului meu şi eu mă jucam cu ea. Era în ziua cînd am adormit în lift, iar ea m-a uitat acolo. A ieşit din lift fără mine, pur şi simplu.
Apoi mi-a dat o roşie. O roşie în vreme de iarnă era un deliciu.
Apoi mi-a arătat un acvarium mare cu peşti de tot soiul şi mi-a zis că, într-o zi, voi avea şi eu un trening roşu cu dungi albe, precum fetiţa din stînga.
Cînd au adus-o de la operaţie, fetiţa nu avea nimic pe ochi. Dormea. Ochii erau uzi, genele ei negre şi lungi s-au adunat în şuviţe mici.
Apoi a luat geanta în carouri albastre şi a plecat.
Iar eu mă jucam cu maşina roşie, care nici măcar nu era a mea.
În acea seară, am mîncat pentru prima dată banană.
Am luat doar o bucăţică şi am scuipat-o. Nu mi-a plăcut. Avea gustul unei pere stricate.
Apoi mi-a permis să merg la circ.
Din ultimii ei bani.
Nu i-am cheltuit, pentru că, în drum spre veceu am găsit un bilet pe jos.
Banii i-am cheltuit pe pîine. Am cumpărat trei pîini şi jumătate.
Pe vremuri puteai cumpăra pîine şi la felie.
Doar de la magazinul „PÎINE - ХЛЕБ”.
Apoi s-a ars lampa în veceul prietenei ei.
Eu n-am văzut că era pus capacul şi i-am marcat toată aria veceului.
Atunci a fost prima dată cînd m-a bătut.

Mi-a dat mai întîi o palmă la fund, după care altele două peste faţă. După care mi-a dat altele cîtvea zeci.
Cînd am ajuns acasă a plîns.
Îi părea rău.
Pentru că mă iubea.
Mama mea mă iubea.
Şi încă mă iubeşte.
Doar că acum nu mă mai bate.
Mama.
Psihotrope.
Alb fără margini.
Banane.
Psihotrope.
Mama.

18.

Oare cum o fi să ai tată?

19.

- E greu să te faci înţeles, mai ales cînd gîndeşti şi trăieşti printre oameni care gîndesc şi trăiesc altfel.
Începe iar.
- Independenţa aparţine celor mai puţini la număr. Independenţa este privilegiul celor puternici.
Începe iar.
- Pe astea cine le-a zis?
- Nietzsche.
Nu-mi place filosofia.
- Îmi place filosofia.
Începe iar.
- Nu putem fi independenţi, atîta timp cît există drepturi şi, mai ales, obligaţii.
Independenţa o are doar Dumnezeu.
Ce ştie el despre Dumnezeu?
- Aşa-i lumea. Tot noi am creat-o şi trebuie să existăm cumva în ea.
Începe iar.
- Societatea e un fel de bacterie, care te menţine în viaţă.

- Tot Nietzsche?
- Nu, astea-s ale mele.
Incredibil, cît de adînc poate pătrunde fumul.
- Eu cred că fiecare îşi poate crea microsocietatea sa şi poate exista în ea cum îi place.
- Nu şi dacă acestă microsocietate naşte din societate.
- Păi nu.
- Altfel nu se poate. Din momentul, în care ai deschis ochii, creierul absoarbe clişeele din jur. Începînd cu costumul albastru deschis.
- Sau roz.
- Eventual.
- Ăsta nu e un clişeu. O tradiţie, mai degrabă.
- Orice tradiţie este un clişeu.
Începe iar.
Putere. Puetre. Putree.
N-am! Fie ce-o fi.
Iarbă.

20.

Înainte de a fi audiat ca martor mi-au fost explicate drepturile şi obligaţiunile prevăzute de art. 90 CCP, inclusiv şi preîntîmpinat pentru răspuderea ce o port pentru refuzul sau eschivarea de a face declaraţii conform art. 313 CP şi pentru declaraţiile mincinoase cu bună ştiinţă conform art. 312 CP.
Declaraţiile doresc să le fac în limba română, pe care o posed bine.

21.

- Mă părăseşti? Tu? Pe mine? Mă faci să rîd.
- Da, te părăsesc. Nu mai vreau să te ştiu, vreau să dispari şi tu şi iubitul tău. Amîndoi. Să uit că v-am cunoscut vreodată. S-o iau de la capăt. De la ora 05.00, cînd e bine.
- Tu nu mă poţi părăsi!
- Ba da.
- Băiete, nu te pune cu mine. Pe mine nimeni nu mă părăseşte, înţelegi? Nimeni! Crezi că voi pleca, pur şi simplu?
- Chiar te rog.
- Ascultă aici, mucosule. Nu tu mă părăseşti, eu te părăsesc. Şi ştii de ce? Pentru că nu faci doi bani. Pentru că eşti un laş. N-ai pic de curaj sau de avînt în tine. Nici măcar nu eşti bun la pat.

- Foarte bine, acum te rog să pleci.
- Du-te naibii.
- Pleacă.
- Am să plec. Dar să nu crezi că s-a terminat. O, nu! Abia începe, dragule. Abia începe.

22.

Am pierderi serioase de memorie.
Iau cîte 8 pastile după fiecare masă.
Mînînc terci dimineaţa, salată de fructe şi un pahar de lapte la ora 11.00, piept de pui sau rasol de bovină cu salată proaspătă la prînz, un ceai verde de iasomie cu fursecuri la ora 17.00 şi orez, paste sau fasole seara.
Beau doar apă plată. Cîte trei sau patru litri pe zi.
Consum multă lămîie.
De două ori pe săptămînă mănînc nuci şi stafide.
Sîmbăta mănînc pireu din morcovi şi mere.
Nu beau cafea.
Fumez două sau trei ţigări pe zi. Super Lights.
Dorm de la 22.00 pînă la 08.00. 10 ore. Cu o mică întrerupere la ora 05.00, cînd deschid ochii pentru doza zilnică de optimism.
Fac două duşuri pe zi, unul dimineaţa şi unul seara.
Mă bărbieresc de trei sau patru ori pe săptămînă.
Port chiloţi albi, pantaloni scurţi din in sau bumbac, de culori deschise, gama variind de la alb pînă la galben sau bej şi tricouri albe.
La gît, pe un fir de mătase albă, port o cruce de argint.
Citesc poveşti populare scoţiene.
Ascult Bach, Mozart şi Vivaldi.
Circuit închis.
Ieşire nu-i.
N-am de ales.
Iau cîte 8 pastile după fiecare masă.
Am pierderi serioase de memorie.
…
Oare cum o fi să ai, totuşi, tată?

23.

Emisiunile alea deştepte de la televizor te învaţă că nu trebuie să regreţi nimic.

Regret.
Mama te învaţă că e mai bine să regreţi ceva ce-ai făcut decît ceva ce n-ai făcut.
Regret.
Tata te învaţă să regreţi că nu l-ai avut niciodată.
Regret.
Preotul acela, la care mergi o dată în an, în postul mare, te învaţă să regreţi că nu l-ai iubit îndeajuns pe Dumnezeu şi că ai păcătuit.
Regret.
Orice carte citită te învaţă să regreţi că nu ai citit mai multe.
Regret.
Orice amintire legată de bunei te învaţă să regreţi că nu-i mai ai şi că nu i-ai vizitat destul de des cît au fost vii.
Regret.
O ţigară fumată te învaţă să regreţi ziua în care ai tras primul fum.
Regret.
Orice atingere de apă te învaţă să regreţi că n-ai avut destul curaj ca să-ţi salzezi motănaşul, care se îneca.
Regret.
Orice privire în oglindă te învaţă să regreţi că ai băut, că ai fumat, că nu te-ai putut stăpîni, că ai ajuns un depozit de pastile.
Că te-ai culcat cu o creatură, care nici măcar nu poate fi numită om.
Că ai permis unui bărbat să se atingă de tine şi să se folosească de prostia şi neputinţa ta, pentru a-şi pune în practică impulsurile sexuale.
Că ai irosit o groază de-a bani, timp şi sănătate pentru nişte droguri amărîte.
Că ţi-ai zgîriat propria faţă, ca un tîmpit şi că ai scos bucăţele din propria ta piele cu o scobitoare de sub unghii.
Că te-ai pornit.
Că n-ai ştiut să te opreşti.
Că ai fost naiv.
Că nu poţi plînge.
Hai, plîngi!
Aşa, plîngi…
Regretă.
Regrete.
Regret.

24.

Ora 05.20.
Cel mai optimist moment al zilei.
Momentul, în care speri.
Speri că vei trece peste toate.
Şi că o vei lua de la capăt.
Şi că te vei face bine.
Şi că o s-o duci pe mama ta la frizerie, atunci cînd ea nu va mai fi în stare.
Şi că va fi bine.
Speri, că va veni o zi, în care n-o să ardă soarele şi va fi o temperatură perfectă.
Speri, că mai există un Dumnezeu şi pentru tine.
Speri, că Va veni o zi în care vei spune şi tu : "Ce fericit sunt! Doamne, cît sunt de fericit!".
Speri, pentru că e cel mai optimist moment al zilei.
Cînd nu-ţi este nici cald, nici frig.
Cipele optimiste.
Optimism.
Speri.
Speră.
Poate că azi nu va fi foarte cald.
Poate…

25.

- Trebuie să plec.
- Nu pleci nicăieri.
- Chiar trebuie să plec. Am altă viaţă acum. De prostii n-am timp.
- Adică noi suntem prostii…
- Interpretezi cum vrei, chiar n-am timp. Plec.
- Ai timp, n-ai timp. Care timp? Ce fel de timp? Nu există timp.
- Lasă-mă să plec. Lasă-mă. Nu. Nu mă atinge, lasă-mă!
- Tot ce se poate spune despre timp, este că el nu există.
- Lasă-mă.
- Timpul este doar o unealtă, pe care şi-a inventat-o omul...
- Lasă-mă.
- Da, şi-a inventat-o, ca să-i fie mai uşor să existe, să se controleze pe sine şi pe cei din jur.
- Lasă-mă.
- Omul are nevoie de trecut ca să-şi justifice greşelile.

- Lasă-măăăă!
- De viitor, ca faptele lui din prezent să aibă un sens.
- Lasă-mă! Lasă-mă!
- Iar de prezent...
- Lasssss... nu, te rog! NU!
...
Ea rînjeşte.
El arată speriat.
Lingura asta seamănă cu a ta. Cea din copilărie. Pe care ţi-a dat-o mama.
Iar tu te jucai cu ea şi era bine.
Straniu, dar şi acum e bine.
Ei parcă nu mai există. Mai întîi s-au îndepărtat, iar acum au dispărut de tot.
E bine.
Iar alb.
Iar fără margini.
Cinci miligrame de lichid galben şi toate iluziile tale sunt spulberate.
Pac şi nu-s.
Heroină.
Ticăloşii.
Heroină.
Mama. Biata mea mamă. Draga mea mamă. Iubita mea mamă.
Heroină.
M-a purtat nouă luni sub inimă.
M-a ţinut în braţe tot timpul. M-a adormit cu cîntece şi îmi dădea o lingură, cu care să mă joc.
Mi-a permis să merg la circ.
Din ultimii ei bani.
Mămica mea a plîns, pentru că mă iubea.
Şi acum mă iubeşte.
Şi mă va iubi toată viaţa.
Mereu.
Tare, tare.
Nu-i aşa, mamă?
Mama.
Draga, scumpa mea mamă.
Mamă, nu ţi-am spus niciodată cît de mult te iubesc.
Nepreţuita, dulcea mea mamă, te iubesc! Te iubesc mult de tot. Mult, mult! Te iubesc mult mai mult decît mult. Te iubesc, mamă.

Mamă, iartă-mă că n-am putut.

Mamă, iartă-mă.

Te rog să mă ierţi.

Mamă.

Buna mea mamă.

Sfînta mea mamă.

Să nu plîngi, mamă.

Te rog, te implor să nu plîngi.

Eu am să fiu aici, cu tine, mereu.

Mamă.

Mămică.

Mami.

Mama mea cea răbdătoare.

Mama mea cea chinuită.

Mama mea cea singură.

Mama mea.

Mama.

MAMA!

Dragă Doamnă,

Încercăm de mult timp să dăm de dvs., dar nu reuşim.

Sperăm ca măcar această scrisoare să ajungă în mîna dvs.

Vă rugăm să primiţi sincerele noastre condoleanţe. Ne pare nespus de rău că nu l-am putut ajuta cu nimic pe feciorul dvs., dar să ştiţi că am făcut tot ce am putut. Din păcate există lucruri mai puternice decît noi, iar el a căzut victimă unui astfel de lucru. Ne pare foarte rău pentru cele întîmplate şi că nu am putut veni la înmormîntare. Nu am fost anunţaţi la timp.

Ne-ar plăcea să ne întîlnim cu dvs. , să vă povestim multe despre el şi despre cum rîdeam de bancurile lui şi despre cît de mult ţinea la mama lui.

Aveţi numerele noastre de contact, sunaţi-ne. Fiului dvs. i-ar fi plăcut să ne cunoaşteţi, noi am fost cei mai buni prieteni ai lui.

Dumnezeu să vă binecuvînteze.

Cu sincere urări de bine,

Doina şi Ştefan.